Enid Blyton

Інід Блайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

П'ятеро вирушають у табір

Харків
«Фоліо»

Розділ 1
КАНІКУЛИ

— Два намети, чотири каремати, чотири спальники. Як із Тіммі? Йому теж беремо спальника? — з посмішкою запитав Дік.

Троє дітей засміялись, а пес Тіммі сильно стукнув хвостом об підлогу.

— Ви тільки погляньте на нього, — сказала Джорджа, — він теж сміється! У нього широко розкрита паща.

Усі глянули на Тіммі. Справді, здавалось, що на його порослій шерстю морді розтягнулась посмішка — від вуха до вуха.

— Він чудовий! — вигукнула Енн, обіймаючи пса. — Ти найкращий собака у світі, правда, Тіммі?

— Гав! — погодився з нею Тіммі й лизнув їй носа.

Четверо дітлахів — Джуліан — високий і сильний, як на свій вік, Дік, Джорджа й Енн — були зайняті плануванням походу. Джорджа була дівчиною, а не хлопцем, проте ніколи не відкликалась на своє справжнє ім'я — Джорджина. У неї було лице, поцятковане веснянками, й коротке кучеряве волосся, тож вона справді більше скидалась на хлопця.

— Це просто якесь диво, що нам дозволили вирушити у табір самим, — сказав Дік. — Особливо після тої жахливої пригоди, в яку ми вскочили минулого літа, коли мандрували у фургонах.

— Ну, ми не будемо зовсім самі, — зауважила Енн. — Не забувайте, що за нами буде приглядати містер Люффі. Він ночуватиме неподалік від нас.

— Пхе! Старий Люффі! — засміявся Дік. — Він навіть не знатиме, чи ми там, чи ні. Поки він може досліджувати своїх дорогоцінних комах, що живуть на вересовому пустищі, йому до нас байдуже.

— Ну якби йому не треба було вибратися на природу, то і нас би не пустили, — мовила Енн. — Я чула, що татко таке казав.

Містер Люффі — це вчитель хлопців зі школи, мрійливий чоловік похилого віку з пристрастю до вивчення всього, що пов'язане з комахами. Енн старалась уникати його, коли він носив з собою коробку з різними зразками комах, бо часом вони виповзали й тікали. Хлопцям він подобався, і вони вважали його веселим, але думка про те, що він буде наглядати за ними, здавалась дуже комічною.

— Швидше вже ми наглядатимемо за ним, — сказав Джуліан. — Він з тих людей, чий намет завжди буде заважати, вода — закінчуватись, а вони самі сядуть на пакет з яйцями. Здається, що старий Люффі живе у світі комах, а не в нашому!

— Та хай собі живе, якщо йому так подобається, головне, щоб у наші справи носа не пхав, — буркнула Джорджа, яка ненавиділа людей, які втручались у чуже життя. — Схоже, то будуть чудові канікули — житимемо в наметах на вересових пустищах, якнайдалі від усіх, робитимемо, що заманеться, коли заманеться і як заманеться.

— Гав! — погодився Тіммі, знову стукнувши хвостом.

— Це значить, що і він робитиме, що заманеться, — сказала Енн. — Ти ганятимешся за кроликами, правда,

Тіммі? І скажено гавкатимеш на всіх, хто наважиться підійти ближче, ніж на дві милі!

— Помовч трохи, Енн! — Дік знов узяв до рук свій список. — Нам треба пройтися за списком і перевірити, чи ми все маємо. Так, де я закінчив? Ага, чотири спальники.

— Так, і ти питав, чи треба ще один для Тіммі, — засміялась Енн.

— Звісно ж, ні, — сказала Джорджа. — Він спатиме там, де й завжди, — у мене в ногах. Правда ж, Тіммі?

— Може, візьмемо йому маленький спальничок? — запитала Енн. — Він би здавався дуже милим, виглядаючи з нього.

— Тіммі ненавидить бути милим, — заявила Джорджа. — Продовжуй, Діку. Якщо Енн ще раз переб'є тебе, я заткну їй рота хустинкою.

Дік пішов далі за списком. То був дуже цікавий список. У ньому були газові пальники для приготування їжі, складні відра, емальовані тарілки та горнятка — і це все треба було детально обговорити. Четвірці дітлахів це дуже подобалось.

— Знаєте, планувати канікули майже так само весело, як і проводити їх, — сказав Дік. — Ну, думаю, ми нічого не забули, правда?

— Ні. Ми напевно аж забагато всього набрали, — вирішив Джуліан. — Але старий Люффі сказав, що повезе наші речі у своєму причепі, тому все буде в порядку. Не хотілось би мені це все нести!

— Хай би вже настав наступний тиждень! — вигукнула Енн. — Чому час так довго тягнеться, коли чекаєш на щось добре, а як це щось відбувається — то він летить?

— Правда? Здавалось, мало б бути навпаки, — посміхнувся Дік. — У когось є мапа? Я б ще раз глянув, куди ми вирушаємо.

Джуліан витягнув мапу з кишені. Він розгорнув її, і діти схилились над нею. На мапі вони побачили довге самотнє пустище і лиш кілька поодиноких будинків.

— Тільки декілька маленьких ферм, от і все, — сказав Джуліан, вказуючи на одну чи дві. — На такій бідній землі, мабуть, мало що росте. Бачите, приблизно сюди ми їдемо — ось тут, — а на цьому схилі навпроти є маленька ферма, де ми зможемо купити молоко, яйця і масло, якщо буде потрібно. Люффі вже там був колись. Розказував, що то досить маленька ферма, але дуже корисна для мандрівників.

— Це пустище розташоване страшенно високо, правда ж? — вигукнула Джорджа. — Гадаю, зимою там жахливо холодно.

— Ага, — погодився Джуліан. — А ще там може бути дуже вітряно і холодно навіть влітку. Люффі рекомендував узяти светри й теплі речі. Каже, взимку там сніг місяцями лежить. Якщо якась вівця губиться, то її треба викопувати.

Дік пальцем провів по звивистій дорозі, що проходила крізь дике пустище.

— Це дорога, якою ми поїдемо, — сказав він. — Я думаю, ми вирушимо звідси, де показана стежка. Вона доведе нас до ферми. Нам треба буде нести свої речі від того місця, де припаркується Люффі, й аж до нашого місця таборування.

— Сподіваюсь, воно буде досить далеко від Люффі, — скривилась Джорджа.

— Та ні, він погодився наглядати за нами, але зовсім забуде про це, щойно напне свій намет, — сказав Джу-

ліан. — Серйозно. Двоє моїх знайомих якось поїхали з ним на день, а ввечері він повернувся без них. Він забув, що вони були з ним, і залишив їх блукати десь за сотні миль від дому.

— Старий добрий Люффі, — посміхнувся Дік. — Саме такого нам треба! Він не напосідатиме з питаннями, чи ми почистили зуби й чи одягнули светри!

Решта дітей засміялись, а Тіммі знову розтягнув пащу в посмішці, щасливо висолопивши язика. Йому було добре бути поруч із чотирма друзями і слухати, як вони планують канікули. Тіммі жив з Енн та Джорджею в школі протягом навчального року і дуже сумував за хлопцями. Проте він належав Джорджі й навіть подумати не міг про те, щоб покинути її. Як добре, що в її школі дозволяли тримати домашніх улюбленців, бо Джорджа не пішла б до звичайної школи!

Джуліан знову склав мапу.

— Сподіваюсь, що все, що ми замовили, прийде вчасно, — сказав він. — У нас лишилось ще десь днів шість. Мені варто періодично нагадувати Люффі, що ми їдемо з ним, а то ще вирушить без нас!

Тепер, коли все було сплановано, очікування було нестерпним. З різних магазинів почали приходити посилки. Спальники були чудові.

— Супер! — вигукнула Енн.

— Потрясні! — погодилась Джорджа, залазячи у свій. — Дивіться, я можу затягнути його зверху і натягнути капюшон на голову. Господи, який теплий! Якщо спатиму в ньому, то й найхолодніші ночі нестрашні. Пропоную спати в них сьогодні.

— Що? В спальнях? — запитала Енн.

— Так. А чом би й ні? Ну, щоб звикнути, — відповіла Джорджа, якій здавалось, що спальник у сто разів кращий за звичайне ліжко.

Тож того вечора вони спали в спальниках на підлозі у своїх кімнатах й одностайно визнали, що то було дуже зручно й тепло, мов у пічці.

— Єдина проблема, що Тіммі вічно хотів залізти у мій спальник, — поскаржилася Джорджа. — І чесно кажучи, тут не те щоб було мало місця. Він би просто в ньому зварився.

— А мені здавалось, що він пів ночі в мене на животі спав, — пробурчав Джуліан. — Якщо Тіммі всю ніч стрибатиме отак зі спальника в спальник, то я почну зачиняти двері в спальню.

— Мені не так заважає його стрибання, як ця його жахлива звичка довго крутитися, поки не вляжеться, — поскаржився Дік. — Він ніяк не міг на мені вмоститися минулої ночі. Отака дурна в нього звичка.

— Він нічого з тим вдіяти не може, — одразу ж заперечила Джорджа. — Ця звичка була у диких собак сотні років тому — вони спали в очеретах та різних заростях, тож крутились довкола себе, щоб притовкти їх і добре влягтись. І тепер собаки теж крутяться довкола себе перед сном, хоч і ніяких очеретів і заростей немає.

— Еге ж, я б хотів, щоб Тіммі забув, що його предки були дикими собаками з очеретяними ліжками, й згадав нарешті, що він порядний домашній собака з власним кошиком для спання, — сказав Дік. — Вам треба було бачити мій живіт зранку! Весь у його слідах.

— Брехун! — вигукнула Енн. — Ти перебільшуєш, Діку. Ох, швидше б вівторок. Я вже втомилась чекати.

— Він невдовзі настане, — сказав Джуліан.

І вівторок, звісно ж, настав. Ранок був сонячним і ясним, а небо яскраво-блакитним, поцяткованим білими хмарками.

— Хмари на добру погоду, — задоволено зауважив Джуліан. — Сподіваємось, старий Люффі не забув, що ми вирушаємо сьогодні. Він мав би бути о десятій. Ми візьмемо сендвічів на всіх. Мама подумала, що так краще, на випадок якщо Люффі забуде собі взяти. А як візьме, то це теж не проблема, самі з'їмо. І Тіммі завжди готовий доїсти, що залишиться!

Тіммі радів за дітей. Він завжди знав, коли наближалось щось захопливе. Він весь час метляв хвостом, висолопивши язика, і важко дихав, так наче пробіг марафон. Він все крутився під ногами, але на нього ніхто не зважав.

Містер Люффі запізнився на пів години, аж всі почали думати, що він забув. Він сидів за кермом своєї великої старої автівки, широко посміхаючись.

— Привіт-привіт! — крикнув він. — Бачу, ви вже готові?! Дуже добре! Закидуйте речі до причепа. Мої вже там, але там ще повно місця. До речі, у мене є для всіх сендвічі. Дружина наказала взяти з запасом.

— Ото в нас сьогодні буде бенкет! — вигукнув Дік, допомагаючи Джуліану віднести складені намети й спальники. Дівчата пішли за ними, несучи легші речі. Незабаром усе було спаковано до причепа, і Джуліан закріпив усе мотузкою.

Дітлахи попрощались з дорослими, які спостерігали за їхнею метушнею, і з нетерпінням залізли в автівку. Містер Люффі завів двигун і перемкнувся на першу передачу, через що пролунав жахливий звук.

— Бувайте! — прокричали дорослі, а мама Джуліана додала:

Зміст

Розділ 1. Канікули 3
Розділ 2. На пустищі 11
Розділ 3. Вулкан Енн 19
Розділ 4. Страхопоїзди 26
Розділ 5. Знову в таборі 33
Розділ 6. День на фермі 41
Розділ 7. Містер Ендрюс приходить додому 49
Розділ 8. Лінивий вечір 57
Розділ 9. Нічний гість 65
Розділ 10. Полювання на страхопоїзд 73
Розділ 11. Здебільшого про Джока 82
Розділ 12. Джорджа втрачає рівновагу 91
Розділ 13. Захопливий план 100
Розділ 14. Джок приходить у табір 108
Розділ 15. Пригода Джорджі 117
Розділ 16. Знову в тунелі 126
Розділ 17. Дивовижна знахідка 133
Розділ 18. Шлях втечі 142
Розділ 19. Ото пригода! 150